

Dievo apsauga

Viena iš dažniausiai šiandien diskutuojamų temų, apie kurią rašo spauda, kalba politikai ir paprasti žmonės, yra visuomenės ir asmeninis nesaugumas, kurį jaučia, pergyvena ir bando spręsti kiekvienas žmogus. Ne tik pavieniai žmonės ir šeimos, bet ir atskiros valstybės bei regionai jaučiasi nesaugūs ir stengiasi imtis įvairiausių priemonių, kad užtikrintų žmonių, santykių ir turto saugumą. Nesaugumas politikoje, ekonomikoje, santykiuose tarp valstybių, socialinių grupių ar šeimos narių tapo kertine šių dienų problema. Politikai, ekonomistai, sociologai ir psichologai bando rasti priemones ir būdus, kaip užtikrinti saugumą tarpusavio santykiuose ir kasdieniniame gyvenime. Nepaisant pastangų, nesibaigiančių diskusijų ir įvairių priemonių, žmonijai jau daugelį tūkstančių metų nepavyksta rasti saugumo užtikrinimo recepto. Karai, kivirčiai, baimė, neužtikrintumas ir problemos nesibaigia jau daugelį tūkstančių metų, o politikų ar atskirų lyderių bandymai „**dar kartą pabandyti**“ baigiasi tuo pačiu rezultatu – nesaugumu visuomenėje. Jei yra taikomi tie patys būdai, kurie nedavė rezultatų daugelį šimtmečių, tai tikėtis kitokio rezultato taikant tas pačias priemones, yra naivu ir neišmintinga. Turi būti kitas būdas ir kitas metodas.

Apie kitokį saugumo užtikrinimo būdą kalba Biblija, kurioje Dievo siųstas Gelbėtojas Jėzus Kristus savo mokiniams atskleidė naują ramybės ir saugumo šaltinį. Jėzus Kristus ir santykiai su Juo yra, tiek asmeninio, tiek ir bendruomeninio saugumo ir ramybės užtikrinimo garantas.

*Jono 14:27 Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. **Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu.** Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneišsigąsta.*

Nors Jėzų, kaip kartinį ramybės ir saugumo užtikrinimo šaltinį atmetė pasaulis ir jo lyderiai, tie, kurie Jį priėmė asmeniškai, gali džiaugtis kitokiu rezultatu, nei turi pasaulis. Kiekvienas krikščionis, kuris Jėzų Kristų ir Jo žodį priėmė ir taiko savo gyvenime, o santykius su Jėzumi laiko kertine savo gyvenimo ašimi, džiaugiasi neapsakoma ramybe, užtikrintumu ir saugumu, kuris apima ne tik gyvenimą žemėje, bet suteikia saugumą dėl ateities, laukiančios anapus už dangos.

Nors kiekvienas krikščionis pašauktas ramybei ir gali džiaugtis ja kiekvieną dieną, nesaugumas paskutiniaisiais laikais bando įsitvirtinti ir tarp krikščionių. To priežastis dažnai yra krikščionio bandymas šalia Jėzaus, kaip vienintelio ramybės šaltinio, turėti ir alternatyvą – pasaulio ramybės užtikrinimo būdus, kurie neveikia ir palaiptui išstumia bei iškreipia tikrą ramybės šaltinį. Jei krikščionis **nesupranta, ką Dievas saugo ir kodėl**, jis iškeičia tikrą ramybę ir pradeda vytis bei „prakaituoti“ dėl saugumo, naudodamas pasaulio metodus ir būdus.

Tada krikščionis taip pat pradeda jaustis nesaugiu, galvodamas apie savo šeimą, sveikatą, namus, turtą ir darbą. Nesaugumo jausmas sustiprėja, išgirdus pasakojimus apie krikščionis, kurie nukentėjo nuo vagysčių, mirė nuo ligų, prarado darbus ar šeimas. Tada daugeliui galvoje iškyla klausimas – „kodėl Dievas neapsaugojo, jei Biblija žada Jo apsaugą?“. Atsakymas į šį ar panašius klausimus slypi supratime, ką ir kaip Dievas saugo bei kokie yra Dievo apsaugos prioritetai mūsų gyvenime.

Dievo apsaugos prioritetas

Daugelis galvoja, kad Dievo apsaugos prioritetas yra mūsų namai, mašinos, būtai, darbas, santykiai, tarnavimas ir šeima. Tačiau, Biblija pilna pavydžių, kada Dievo išrinkti ir Jo pripažinti bei patvirtinti žmonės ne visada išsaugodavo savo namus, turtą, darbus ar gerus santykius. Jų gyvenimuose būdavo visko - tiek praradimų, tiek ir atradimų. Taigi, Dievo apsaugos pažadas ir Jo apsaugos prioritetas nėra saugoti tai, ką mes turime žemiško. Žemiški ir materialūs dalykai ateina ir praeina. Nors Dievas mums padeda, aprūpina ir saugo, vis dėlto, šie dalykai nėra Jo apsaugos prioritetas. Dievas labiausiai saugo tai, ką Jis yra padovanojęs mums brangiausio. Pavyzdžiui, jei tėvas savo vaikui duoda į rankas brangų daiktą (žiedą, piniginę ir t.t.), tai Jis stengiasi nenuleisti akių nuo vaiko, kad tik jis nepamestų brangios dovanos. Taip pat, kada dega namas, niekas nepuola gelbėti iš pradžių baldų ar vaiko žaislų, bet pirmiausia stengiasi išgelbėti pačius vaikus.

Panašiai yra ir krikščionio gyvenime. Jei Dievas pastebi, kad mes galime prarasti patį svarbiausią dalyką, Jis nepuola saugoti antraeilį dalyką, bet tuoj pat bėga gelbėti pačių svarbiausių. Taigi, kas yra mūsų gyvenime brangiausio ir svarbiausio, ką esame gavę dovanų iš Dievo, ir ką Jis labiausiai saugo ir vertina? Apaštalas Petras savo laiške rašo, kad Dievas mus atgimdė, t.y. suteikė naują gyvenimą. Tai yra brangiausia dovana, kurią Jis įteikė mums.

*1 Petro 1: 3-6 Tebūnie palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris iš savo didžio gailestingumo Jėzaus Kristaus prikėlimu iš numirusių **atgimdė mus gyvai vilčiams, nenykstančiam, nesuteptam ir nevystančiam palikimui, kuris paruoštas jums danguje.***

Kalbėdamas apie naują gyvenimą, t.y. naują gyvenimo būdą, apaštalas Paulius taip pat pabrėžia „naujo kūrinio“ svarbą ir atskleidžia, kad tai yra pats svarbiausias dalykas, kuris mums dovanotas dėl Jėzaus aukos ir Jo pralieto kraujo. Tai dovana, už kurią sumokėta Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus gyvybe ir krauju. Todėl tai yra svarbiausias Dievo apsaugos prioritetas mūsų gyvenime.

*Galatams 6:15 Nes Kristuje Jėzuje nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, **bet naujas kūrinys.***

Kas yra „naujas kūrinys“ arba naujas gyvenimas?

Dievas mus atgimdė ir suteikė naują gyvenimą, todėl **Jo apsaugos prioritetas yra apsaugoti mums dovanotą naują gyvenimo būdą arba „naują kūrinį“**. Tačiau dažnai naujas gyvenimo būdas arba „naujas kūrinys“ yra suprantami paviršutiniškai ar net iškreiptai. Kartais krikščionis galvoja, kad Dievui svarbiausia apsaugoti mums dovanotą tarnavimą, bažnyčios pastatą, sveikatą, palaimintus namus, draugus, aprūpinimą ir gražius jausmus. Tačiau naujas gyvenimo būdas nereiškia Dievo įteiktus materialius palaiminimus ar pozityvų mąstymą. Tai taip pat nėra bažnyčios lankymas, maldos ar Dievo žodžio skaitymas. Nors tai yra krikščionio gyvenimo dalis, tačiau, viso labo, tai yra tik naujo gyvenimo išraiška.

Apaštalas Petras savo laiške kalbėdamas apie naują gyvenimą, pabrėžia, kad tokio gyvenimo šaltinis ir esmė yra gyva viltis ir nykstantis, nesuteptas ir nevystantis palikimas, kuris paruoštas mums danguje.

*1 Petro 1: 3-6 **Tebūnie palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris iš savo didžio gailėstingumo Jėzaus Kristaus prikėlimu iš numirusių atgimdė mus gyvai vilčiai, nykstančiam, nesuteptam ir nevystančiam palikimui, kuris paruoštas jums danguje.***

Naujo gyvenimo variklis, motyvacija ir esmė yra gyva ir amžina viltis – prikeltas iš mirusių ir danguje mūsų laukiantis Jėzus, kuris taip pat yra ir mūsų nepragaištantis paveldas bei turtas. Tikras naujas gyvenimas visada yra nukreiptas į dangiškus dalykus ir reiškiasi per tikėjimą, kuris nesureikšmina šio gyvenimo žemėje, bet laukia ir veržiasi ten, kur yra mūsų paveldas ir gyva viltis. Toks širdies žvilgsnis ir motyvacija naujo gyvenimo būdo išraiškai žemėje suteikia keleivio arba „piligrimo“ anspaudą.

1 Petro 1: 1-2 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, **ateiviams**, pasklidusiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje, išrinktiems išankstiniu Dievo Tėvo numatymu, Dvasios pašventinimu, kad būtų klusnūs ir apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju. Tepadaugėja jums malonė ir ramybė!

Piligrimystės metu mes džiaugiamės, laukiame ir veržiamės ten, kur yra mūsų viltis ir paveldas. Keleivio statusas mums suteikia antgamtinių jėgų pergyventi ir išverti sunkumus, priimti drąsius sprendimus ir atlikti daug darbų, kurie skleidžia dangaus kvapą. Taigi, Dievas saugo ir rūpinasi būtent tokiu gyvenimo būdu, kuris žvelgia į dangų ir nesistengia įsitvirtinti žemėje. Dažnai mes nesuprantame, kodėl Dievas šiek tiek „atsainiau“ žiūri ir ne taip stropiai saugo žemiškus dalykus, kurie ateina į mūsų gyvenimą. Žemiški palaiminimai, tarytum, tam tikro sezono metu sužydi, palaimina mus, bet ir praeina. Dievas nesaugo mūsų gyvenimo būdo, kuris siekia įsitvirtinti žemėje ir kažką turėti. Kai tik Jis pamato, kad mes dreifuojame ir stengiamės įsitvirtinti žemėje bei tolstame nuo tikėjimo, besireiškiančio kantrybe laukiant nepragaištančio turto danguje, Dievas tuoj pat puola mums į pagalbą. Teisingas naujo gyvenimo būdas Dievui yra svarbiau už visus žemiškus palaiminimus, darbus, tarnavimą ir rezultatus. Mums gi priešingai – naujas gyvenimo būdas dažnai yra tik priemonė gauti Dievo palaiminimus, atsakymus ar pasiekti savo tikslus.

Kaip Dievas saugo naują gyvenimą?

Pirmas būdas – išbandymai. Viena iš pagrindinių naujo gyvenimo būdo apsaugos priemonių yra išbandymai. Nemažai krikščionių stengiasi išvengti išbandymų arba supranta juos, kaip Dievo norą sužinoti, kokie mes esame iš tikrųjų. Toks įsitikinimas vaizduoja Dievą, kaip piktą, įtarų ir nepasitikintį išradėją, kuris išbandymų metu sukiša mus į laboratorinę kolbą ir stipriai papurtęs, įsitikina, kokie mes esame silpni, nešvarūs ir nesugebantys išlaikyti išbandymų. Tačiau Dievas viską žino iš anksto. Jam nereikia mūsų papildomai ištirti, nes jis dar prieš siųsdamas į žemę Jėzų numirti už mūsų nuodėmes, žinojo ir matė pilną mūsų širdies paveikslą.

Vienas iš išbandymo tikslų yra apsaugoti mums dovanotą naujo gyvenimo būdą, kuris leidžia šaknis ne žemėje, bet danguje. Nenuostabu, kad mums įsikimbant į Dievo duotus palaiminimus ir stengiantis įtvirtinti Dievo karalystę žemėje, į mūsų gyvenimą ateina išbandymai, tarytum, apvogdami mus ir nunešdami laikinai į šalį dalykus, kurie trukdo mums gyventi naują gyvenimą. Išbandymų metu mes vėl nukreipiame savo žvilgsnius į dangiškus dalykus, atsikabiname nuo žemiškų ir pradedame gyventi su teisinga motyvacija, prisimindami savo keleivio statusą ir suprasdami, kad turime bilietą žemėje, leidžiantį važiuoti iki galutinės stotelės – sielų išgelbėjimo ir nepragaištančio paveldo, paruošto mums danguje. Mūsų gyvenimo tikslas nėra bilietas, kelionė, ar traukinys, bet stotelė, į kurią važiuojame. Vis tik, dažnai mes apsirantame su žemiška kelione ir pradedame gyventi taip, kaip visi. Tada Dievas tuoj pat „įjungia“ apsaugą, kuri išryškina naują gyvenimo būdą ir nupučia nuo mūsų širdies dulkes, kuriomis dažnai tampa Dievo duoti žemiški palaiminimai, sėkmė ir klaidingai suvokiamas „stabilumas“.

Antras būdas – išmintis. Dar vienas Dievo apsaugos būdas yra išmintis. Apaštalas Jokūbas apie išmintį rašo susiedamas ją su išbandymais.

Jokūbo 1: 3-5 Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas ugdo ištvermę, o ištvermė tesubręsta iki galo, kad būtumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokotumėte. Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta.

Išmintis yra Dievo dovana, leidžianti mums suprasti išbandymų tikslą ir būseną bei juos išverti. Supratimas, kas vyksta išbandymų metu ir kodėl jie ateina į mūsų gyvenimą, suteikia malonę ir jėgų surasti išeitį ir išverti. Nemažai krikščionių neištveria ar padaro klaidingus sprendimus išbandymų metu, nes neprašo išminties, kuri leistų suprasti ir taikyti praktikoje Dievo mąstymą. Dažnai krikščionis išmintį išbandymuose supranta, kaip Dievo duotą būdą išlaikyti tai, ką jis turi ar nori gauti. Tačiau Dievo mąstymas padeda ne bėgti ir atmesti išbandymus, bet priimti juos su išmintimi ir dvasiniu supratimu. Išmintis, žvelgdama į sunkumus, pastebi už jų paslėptus dalykus ir nebijo matomų ir laikinų praradimų.

Kas vyksta išbandymų metu?

Išbandymų metu su mūsų emocijomis ir jausmais vyksta mums nesuprantami ir keisti dalykai. Apaštalas Petras rašo, kad mums tuo metu gali atrodyti, kad tarytum kažkas keisto vyksta su mumis.

*1 Petro 4: 12-13 Mylimieji, nesistebėkite, kad jus degina ugnis, **lyg jums būtų atsitikę kas keista**, nes taip darosi jums išbandyti. Verčiau džiaukitės, dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai Jo šlovė apsireišk, galėtumėte džiūgauti dideliu džiaugsmu.*

Šis keistumas vyksta su mūsų emocijomis. Išbandymų metu mes jaučiame dvi emocijas, kurios yra priešingos, bet abi neišvengiamos. Išbandymų metu mes jaučiame neapsakomą džiaugsmą, bet tuo pačiu metu jaučiame slėgimą ar liūdesį. Tada niekaip negalime suprasti ir paaiškinti, kodėl mūsų emocijos šokinėja arba jaučia du skirtingus dalykus.

*1 Petro 1: 3-6 Tebūnie palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris iš savo didžio gailėstingumo Jėzaus Kristaus prikėlimu iš numirusių atgimdė mus gyvai vilčiai, nenykstančiam, nesuteptam ir nevystančiam palikimui, kuris paruoštas jums danguje. Dievo jėga per tikėjimą jūs esate saugomi išgelbėjimui, kuris parengtas apsireikšti paskutiniu laiku. **Tuo džiaukitės, nors dabar, jei reikia, trumpai kenčiate** įvairiuose išmėginimuose,*

Krikščionis, pakliuvęs į tokią jausmų karuselę, gali pradėti galvoti, kad jis blogas ir nesugeba išlaikyti išbandymo, nes savyje jaučia jausmų prieštaravimus. Pabandęs nugalėti vieną iš jausmų (dažniausiai liūdesį ir sielvartą), krikščionis tikisi pasiekti jausmų pusiausvyrą ir ramybę. Tačiau tai dažniausiai nepavyksta. Po nesėkmės krikščionis pradeda kaltinti save, kad negali suvaldyti jausmų ir prisipažįsta pralaimėjęs. Tačiau tai nėra pralaimėjimas. Apaštalas Petras duoda patarimą, kad mes nesistebėtumėme tokiu keistu dalyku, bet nukreiptumėme savo širdies žvilgsnius į dangų ir džiaugsmą dėl artėjančios nuostabios ateities, tačiau nesistebėtumėme, kad slėgimas ir liūdesys šios trumpos kelionės žemėje metu, yra dažnas mūsų palydovas.

Mes jaučiame nepaaiškinamą džiaugsmą, galvodami apie ateitį ir tikslą, į kurį einame, apie mūsų laukiantį paveldą, prisikėlimą iš mirusių ir Jėzų, tačiau žiūrėdami į šiuo metu gyvenime vykstančius išbandymus, mes jaučiame liūdesį ir sunkumą. Ši jausmų priešprieša trikdo nemažai krikščionių, tačiau, jei tu supranti išbandymo priežastį bei tikslą, tada gali priimti išbandymą ir nesistebėti šiais prieštaraujančiais jausmais. Pagrindinis apaštalo Pauliaus patarimas kiekvienam krikščioniui, kuris patiria įvairiausių išbandymus, yra mąstyti apie mūsų laukiantį susitikimą su Jėzumi, danguje paruošta paveldą ir nuostabią ateitį, kuri užgožia laikinus ir nedidelius sunkumus žemėje.

Romiečiams 8:17 O jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai. Dievo paveldėtojai ir Kristaus bendrapaveldėtojai, jeigu tik su Juo kenčiame, kad su Juo būtume pašlovinti.

Kodėl reikia džiaugtis išbandymais?

Kiekvienam krikščioniui, kuris patiria įvairius išbandymus ir sunkumus, dažnai kyla klausimas – „kodėl reikia džiaugtis išbandymais?“. Kaip galima džiaugtis sunkumais ir išbandymais, kada jų metu patiriame liūdesį, problemas, apsunkinimą ir kančias? Apaštalas Petras savo laiške atskleidžia vieną iš pagrindinių priežasčių, kodėl reikia džiaugtis ir noriai priimti išbandymus.

*1 Petro 1: 11-12 Jie tyrinėjo, kurį ir kokį laiką skelbė juose esanti Kristaus Dvasia, iš anksto nurodžiusi **Kristaus kentėjimus ir juos lydintį šlovę.***

Išbandymai ir kentėjimai visada yra po to sekančios Dievo šlovės pranašai. Dievo šlovė, kuria Jis nusprendė dalintis su žmogumi, visada nusileidžia ant kentėjimų ir išbandymų. To pavyzdys

yra Žmogaus Sūnus Jėzus Kristus, kuris per kentėjimų duris įėjo į amžiną Dievo šlovę. Ši kentėjimų ir po to sekančios Dievo šlovės seka buvo didžiausia paslaptis ir pasipiktinimo bei Jėzaus atmetimo akmuo. Fariziejai ir Rašto žinovai negalėjo suprasti, kad jų laukiamas Gelbėtojas prieš šlovę turės kentėti. Šią paslaptį bandė įminti ir Senojo Testamento pranašai, kurie tyrinėjo laiką ir vietą, kada ir kaip žadėtas Gelbėtojas kentės ir po to įeis į Dievo šlovę.

1 Petro 1: 11-12 Jie tyrinėjo, kurį ir kokį laiką skelbė juose esanti Kristaus Dvasia, iš anksto nurodžiusi Kristaus kentėjimus ir juos lydincią šlovę. Jiems buvo apreikšta, kad jie ne sau, bet mums tarnavo tuo, kas dabar pranešta jums per tuos, kurie paskelbė Evangeliją Šventąja Dvasia, pasiųsta iš dangaus; į tai trokšta pažvelgti angelai.

Labai dažnai ši dilema kankina ir šių dienų krikščionis. Tačiau, jei krikščionis supranta kentėjimų ir po to sekančios Dievo šlovės dėsnį, tada išbandymai tampa džiaugsmu ir milžiniškos Dievo šlovės laukimu.

Net ir danguje esantys angelai supranta, kad Dievo šlovė į žmogaus gyvenimą ateina po sunkumų ir išbandymų. Apaštalas Petras savo laiške atskleidžia, kad angelai godžiai žiūri į žmones, kurie patiria išbandymus, sunkumus ir kentėjimus. Ko angelai trokšta, bet negali patirti? Angelai mato Dievo šlovę, kuri skirta Dievo vaikams ir kuri ateina po sunkumų, išbandymų ir kentėjimų. Tačiau angelai negali patirti ir dalyvauti sunkumuose ir kentėjimuose, nes danguje to nėra. Jie labai norėtų, bet negali, todėl jiems belieka godžiai žiūrėti ir stebėti, kaip Dievo malonė ir jo naujas gyvenimo būdas mumyse reiškiasi tikėjimu, esant sunkumams išbandymams ir problemoms. Dievo šlovė visada seka po jų. Šios Dievo šlovės angelai negali patirti, nes jie nepatiria ir sunkumų bei išbandymų. Jiems lieka godžiai stebėti mus ir džiaugtis dėl mūsų.

1 Petro 1: 11-12 Jie tyrinėjo, kurį ir kokį laiką skelbė juose esanti Kristaus Dvasia, iš anksto nurodžiusi Kristaus kentėjimus ir juos lydincią šlovę. Jiems buvo apreikšta, kad jie ne sau, bet mums tarnavo tuo, kas dabar pranešta jums per tuos, kurie paskelbė Evangeliją Šventąja Dvasia, pasiųsta iš dangaus; į tai trokšta pažvelgti angelai.

Kuo skiriasi kentėjimai Senajame Testamente ir Naujajame Testamente?

Kartais krikščionis užduoda klausimą, koks yra skirtumas tarp Senojo ir Naujojo Testamento tikinčiųjų, jei, ir Senojo Testamento, ir Naujojo Testamento laikais tikintieji kentėjo. Kodėl

apaštalas Petras savo laiške rašo, kad Senojo Testamento pranašai patarnavo ateinančioms kartoms, bet patys nesulaukė, o tik iš tolo matė Dievo pažadą. Kartais krikščionys galvoja, kad Naujasis Testamentas arba Evangelija, kaip Geroji Naujiena, suteikia žmogui gyvenimą, pilną palaiminimų, sėkmės, aprūpinimo ir eliminuoja bet kokias problemas, sunkumus ir kentėjimus. Toks požiūris bando parodyti, kad Geroji Naujiena yra visų žmogaus norų, lūkesčių ir planų išpildymas. Vis dėlto, Jėzaus, apaštalų bei pirmosios bažnyčios gyvenime mes matome kentėjimus ir dažnus išbandymus. Žiūrėdami į Senojo ir Naujojo Testamento tikinčiuosius, pastebime, kad visi jie patyrė išbandymus, sunkumus ir kentėjimus. Tačiau, ką tokio išskirtinio turime mes, Naujojo Testamento tikintieji, ko neturėjo Senojo Testamento tikintieji?

Senojo Testamento kentėjimai labai skiriasi nuo Naujojo Testamento. Senieji kentėjo, vildamiesi ir neturėdami naujojo gyvenimo būdo, kurį Dievas suteikė mums, todėl savo kentėjimų metu jie neturėjo viduje tos paguodos ir džiaugsmo, kokį turime mes. Jie tyrinėjo ir bandė suprasti laiką, kaip gali sekti Dievo šlovė po kentėjimų ir laukė šio džiaugsmo, tačiau mes jau gavome naują gyvenimą, kuris kentėjimų metu leidžia mums patirti neapsakomą džiaugsmą, kuris remiasi mums parengta ir aiškiai matoma Dievo šlove bei danguje mūsų laukiančiu paveldu. Šio džiaugsmo ir užtikrintumo neturėjo Senojo Testamento tikintieji. Priešingai, krikščionybės istorija liudija, kad sunkiausiais ir tamsiausiais laikais, kada krikščionys buvo persekiojami ir patyrė daug suspaudimų, jie trykšte tyško džiaugsmu ir troškimu kuo greičiau susitikti su savo Gelbėtoju. Pasauliui dažnai būdavo sunku suprasti, kodėl kenčiantis krikščionis, džiaugiasi, atleidžia ir turi kažką, ko kiti neturi ir negali suprasti. Tai yra pagrindinis skirtumas ir privilegija, kuri ne tik, kad padeda išlaikyti išbandymus, bet ir atskleidžia milžinišką skirtumą tarp tikinčio ir netikinčio, tarp tikro krikščionio ir religinio.

II korintiečiams 1:5 Kaip gausėja mumyse Kristaus kentėjimai, taip gausėja per Kristų ir mūsų paguoda.

Kokie yra pagrindiniai išbandymų ištvėrimo pagalbininkai?

Ateitis- dabartis. Kaip jau kalbėjome anksčiau, išbandymų metu Dievas siūlo mums išmintį, kuri įgalina pamatyti, suprasti ir reaguoti į išbandymus kitaip. Dievo išmintis išbandymų metu sustiprina mūsų širdies nuostatų, mąstymo ir lūkesčių ryšį su ateitimi. Ateitis tampa svarbesnė už dabartį, todėl ir vykstantys išbandymai bei sunkumai tampa ne tokie sunkūs, trumpi ir nereikšmingi. Jie nublanksta šlovingos ateities lūkesčio šviesoje ir iš tiesų tampa lengvai pakeliami ir trumpalaikiai.

Romiečiams 8:18 Aš manau, jog šio laiko kentėjimai nieko nereiškia, lyginant juos su būsimąja šlove, kuri mummyse bus apreikšta.

Tokio sezono metu svarbu pakelti širdies akis į dangų ir mąstyti apie tai, kas mums parengta danguje. Ateitis uždengia dabartį ir leidžia bei suteikia jėgų judėti į priekį. Kada mūsų širdis tvirčiau įsikabina į danguje esantį paveldą, tada Dievo dovanotas naujasis gyvenimas pradeda reikštis ir skleisti dangaus kvapą. Būtent tokį gyvenimą saugo ir puoselėja čia žemėje Dievas.

Laikina - amžina. Tai dar viena teisingo mąstymo nuostata, išbandymų metu sustiprinanti krikščionį. Dievo dovanota išmintis padeda suprasti ir atskirti laikinus dalykus nuo amžinų. Toks mąstymas padeda priimti teisingus sprendimus ir nepabėgti nuo išbandymų, bet juos sutikti su didžiule viltimi ir tikėjimu. Suprasdami, kad šio amžiaus kentėjimai, palyginus su amžina Dievo šlove, yra tik laikini pergyvenimai, mes galime priimti teisingus sprendimus ir išvengti vėjo varinėjamos bangos sindromo, apie kurį rašo apaštalas Jokūbas. Dievo mąstymas ir išmintis išbandymų metu leidžia pasirinkti tai, kas amžina ir nekeisti naujojo gyvenimo krypties, pasikeitus aplinkybių, jausmų ar įvykių vėjui.

Kokie dideli bebūtų sunkumai, jie pasibaigs, tačiau amžina Dievo šlovė ir malonė niekada nepasibaigs. Piligrimo statuso supratimas ir prisiminimas, kad mes esame tik keleiviai, pasato mus į tinkamą padėtį išbandymų atžvilgiu. Tada naujo gyvenimo būdas pradeda reikštis tikėjimu, kuris jėgas semia iš vilties. Būtent, tokį „laikino keliautojo“ gyvenimo būdą žemėje per tikėjimą ir saugo Dievas. Dažnai mes bandome priešintis Dievo apsaugai, prašydami Jo apsaugoti nereikšmingus dalykus ir pasiruošę kais uždengti naują gyvenimo būdą, už kurį Dievas sumokėjo pačią didžiausią kainą.

1 Petro 1: 18-19 žinodami, kad esate atpirkti nuo betikslio iš protėvių paveldėto gyvenimo būdo ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės.

Prarandame – gauname. Apaštalas Jokūbas, kalbėdamas apie Dievo išmintį, taip pat ją susieja su krikščionio brandumu.

*Jokūbo 1: 3-5 Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas ugdo išvermę, o išvermė tesubręsta iki galo, kad būtumėte **tobuli, subrendę** ir nieko nestokotumėte. Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta.*

Taip pat apaštalas Paulius laiške Filipiečiams kalba apie krikščionio mąstymo būdą, būdingą brandžiam krikščioniui. Šiame laiške jis kalba apie tai, kad dėl Kristaus pažinimo didybės, jis prarado viską ir laiko tai sąšlavomis. Apaštalas Paulius kalba, kad krikščionis, gyvendamas čia žemėje, patiria įvairius praradimus, tačiau, jei jis turės teisingą mąstymą šių praradimų atžvilgiu ir žvelgs bei veršis į tai, ką siūlo Dievas, tada šie praradimai taps nereikšmingi.

Apaštalas Paulius turėjo mąstymą, leidžiantį jam padaryti teisingus sprendimus, kada jo gyvenime vykdavo įvairūs praradimai. Jis suprastavo, ką praranda, ir ką laimi. Nebrandaus krikščionio gyvenimas visada skausmingai reaguoja ir priekaištauja Dievui už nepatogumus, sunkumus ir praradimus, nes jis mąsto taip, lyg žemėje būtų šeimininkas, tačiau brandumas mąsto taip, lyg krikščionis būtų žemėje keleivis ir veržtųsi į tikslą danguje. Toks mąstymas ne tik, kad apsaugo krikščionį nuo bereikalingų ir sutirštintų sunkumų, bet ir įgalina jį suspaudimų metu džiaugtis ir matyti kitokį gyvenimo paveikslą.

*Filipiečiams 3: 13 -15 Broliai, aš nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik viena tikra: pamiršdamas, kas už manęs, ir siekdamas to, kas priešakyje, veržiuosi į tikslą aukštybėse, siekiu apdovanojimo už Dievo pašaukimą Kristuje Jėzuje. **Taigi visi, kurie esame subrendę, taip mąstykite.** O jeigu jūs apie ką nors manote kitaip, tai Dievas jums ir tai apreikš.*